

— Грѣхъ ми тежи на душата, царю, че не ти казахъ до сега. Не всички дойдоха!... Кума-Лиса не се яви никакъ.

Стариятъ и боленъ лъвъ се намръщилъ и казалъ:

— Повикайте я,.. доведете я тука още тази вечеръ!

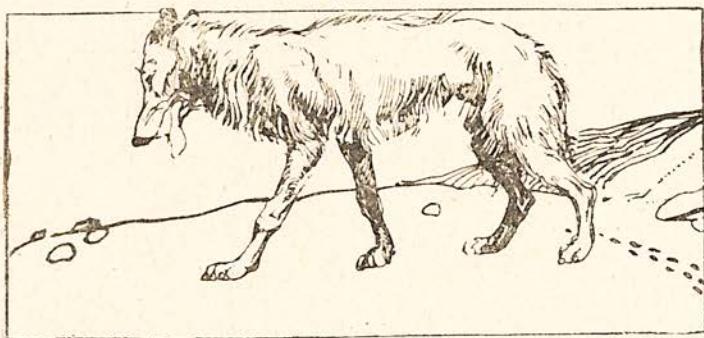
Скочилъ отъ радостъ Кумчо-Вълчо, че скроилъ капанъ на Кумата. Разтичали се звѣроветъ на вси страни, уловили Кума-Лиса и я домъкнали прѣдъ болния лъвъ.

Мрачно погледналъ той Кума-Лиса и казалъ:

— Не се ли срамувашъ ти, лукавке!... Не искашъ да ме пообиколишъ и при болестъ дори. Това ли ти е почитътъ?... Вълчо казва, че само ти едничка не си се явила откакъ съмъ боленъ.

Въздъхнала Кума-Лиса и казала:

— Ахъ, велики царю, ако всички звѣрове толкова те почитаха и мислѣха за тебе, колкото азъ — ти отдавна, отдавна би оздравѣлъ. Азъ день и нощъ скитахъ, дѣ не обиколихъ, подѣ цѣръ да намѣря и да ти помогна!

— Е, намѣри ли? — простеналъ лъвътъ.

— Намѣрихъ! — Опитай и веднага ще се увѣришъ.

Зарадвалъ се лъвътъ и започналъ по-кратко:

— Кажи, кажи ми по-скоро какъвъ е цѣрътъ!

— Какъвъ, много лесенъ: да се откъсне вълча опашка и съ масъта отъ нея да се намажешъ — веднага ще оздравѣешъ!...